

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 41.

Sjette Sæssion.

44de Møde.

Tirsdagen den 27de Februar.

(Fortf.)

Finantsministeren: Jeg har ikke, mig bevidst, brugt noget Udtryk, der kunde antyde, at jeg formeente, at en saadan Bildfarelse kunde fremstaae, som den, at Rigsdagen var Regjeringsordenen overordnet. Jeg skal, da det flere Gange er gjentaget, at Ministeriet maa henvende sig til Rigsdagen for at bede om en Bevilling, gjøre opmærksom paa, at ogsaa dette er en reen Misforstaaelse. Det er Hans Majestæt, der, benyttende sig af Kronens Initiativ, befaler Ministeriet at forelægge et Lovforslag om Pengebevillinger; der gjøres ikke Ministeriet nogen personlig Tjeneste ved at tilstaae disse Bevillinger; det er ikke til dets personlige Brug, Pengene benyttes. Jeg havde ventet, at jeg ved at gaae ind paa de Uttringer, som sidst fremkom her i Thinget, skulde kunne have bidraget noget til at fjerne Vanskelighederne: det gjør mig ondt, at jeg ser, at denne Forventning ikke synes at skulle gaae i Opsyldelse. Jeg havde, selv om den principale Indstilling ikke er bleven formet saaledes, som kunde være meest tiltalende for hvert enkelt Medlem, dog i alt Fald troet, at Vanskeligheden kunde omgaaes ved det subsidiaire Forslag; men jeg skal iøvrigt ganske henstille Sagen til det ærede Thing, thi jeg har Intet at tilføie til hvad jeg allerede har sagt.

Mundt: Jeg skal tillade mig at anføre een Betragtning, som ikke forekommer mig tilstrækkeligt at være udhævet, og som for ethvert Medlem af Thinget, der har den Overbeviisning, at der enten tilkommer Rigsdagen en Ret i Henseende til Regnskabet, som under Discus-

tionen vel ikke er bleven nærmere eller nøiagtigt bestemt, men som dog alligevel er en Art af Afgjørelsesret, en Ret, om hvilken Ministeriet har den Formening, at den ikke tilkommer Rigsdagen, — som, siger jeg, for ethvert Medlem, der har den Overbeviisning, at der enten tilkommer Rigsdagen en saadan Ret, eller at der idetmindste virkelig er gode Grunde til at antage, at en saadan Ret tilkommer Rigsdagen, maa være afgjørende til at stemme imod begge de Forslag, som den ærede Finantsminister har stillet. Hvad enten nemlig det ene eller det andet af disse Forslag antages, saa er derved fra Landstingets Side for det Første gjort Afkald paa enhver eventuel Rettighed, som Rigsdagen med Hensyn til Regnskabets Afgjørelse kunde gjøre gjældende. Dersom derimod begge disse Forslag forkastes, og altsaa Udvalgets oprindelige Forslag bliver staaende, saa er derved Intet afgjort; thi derved er, under Forudsætning af, at Folkethinget vedtager den samme Beslutning, kun opstillet en Paastand fra Rigsdagen, imod hvilken Ministeriets modsatte Paastand endnu bestandigt staaer. Der bliver altsaa derved Intet afgjort, men saa har man reserveret sig sin Ret for Fremtiden, hvoriimod man ved nu at stemme for nogle af de Endringsforslag, som Finantsministeren har stillet, eengang for alle opgiver sin Ret.

Finantsministeren: Jeg turde dog blot udtale, at jeg ikke veed paa nogen Maade at have bestridt Rigsdagens Ret til Regnskabets Forelæggelse og til at tage Beslutning over samme. Grundloven selv hjemler jo Rigsdagen denne Ret, saa at, hvis den sidste ærede Taler sigter til mig med Uttringen om, at der fra Ministeriets Side skulde være fremsat Tvivl om Rigsdagens Ret i saa Henseende, da troer